

KAM AŽ SAHÁ HISTORIE STAROUSEDLÍKŮ ČECH, MORAVY A SLEZSKA

- CZ24 News | 10. března 2021

EVROPA: Jak se měnila mapa Evropy za posledních 1000 let a jak to bylo ještě před tím. Ovlivňování výkladu našich dějin v průběhu tisíciletí. Co na to nejnovější genetické výzkumy a archeologické objevy?

Jak se měnila mapa Evropy za posledních 1000 let

Jak se měnila mapa Evropy za posledních 2400 let (poslední tisíciletí není tak podrobné, ale v principu se mapy shodují)

<span

data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px;

overflow: hidden; line-height: 0;"

class="mce_SELRES_start">

Problematika naší historie je minimálně od dob pobělohorských poznamenána řadou zvrátů. Hledání pravdy tedy není nikterak jednoduché. V řadě zlomových bodů naší historie došlo k převyprávění naší minulosti - vždy ve prospěch tehdejších vítězů. Těch zlomů bylo mnoho i dříve.

První záznamy o osídlení našeho území jsou z oblasti Mikulova. Všem je jistě znám nález sošky věstonické Venuše staré zhruba 30.000 let.

Dále existují dosti podrobné záznamy z období Říše římské. Tyto hovoří o Markomanské říši, která se

úspěšně Říši římské ubránila. Odrazila u Rýna okolo roku 0 nejen císaře Octaviana Augusta (následovníka Julia Césara), ale také okolo roku 200 na hranicích Moravy císaře Marca Aurelia. Následně jeho syna Commoda vytlačila zpět za Dunaj. Další sporé záznamy o historii našeho území jsou až z období kolem roku 450, kde se tvrdí, že se vládnoucí Markomané mísí s příchozími Slovy a též, že přecházejí na svůj původní název Svěbové. Roku 476 Říše římská zcela padá. Následuje chaos a počátky temného středověku, který postihl celou západní Evropu. Veškeré záznamy o historii našeho území mizí.

Až po roce 600 pokračují zmínky o tom, že naše území ovládal francký kupec Sáma. Záznamy z té doby jsou velmi sporé – zmiňují Slovy jako vládnoucí kmeny. Následně se toto území nazývalo Moravou, respektive Velkou Moravou.

Po příchodu Cyrila a Metoděje mizí původní kultura, je nahrazena křesťanstvím částečně byzantského typu a částečně římsko-katolického typu. Zejména to platí pro právní řád, do kterého bylo navíc zahrnuto i místní zvykové právo.

K dalšímu zlomu dochází po pádu Velké Moravy. České země přebírají Přemyslovci a tito se přiklání trvale ke katolickému Římu. Katolická církev pak glorifikuje knížete Václava, který se o příklon ke katolictví zasloužil. Nyní je s posvěcením papežského stolce současníky již plně vnímán jako patron naší země.

Po bitvě na Moravském poli a po smrti krále Přemysla Otakara II., v den korunovace jeho syna Václava (ten dospíval na dvoře vítězného Rudolfa Habsburského), se Česká koruna trvale vzdává nároků na východo-rakouské země.

Za vlády Lucemburků Jana a Karla IV. (nad to císaře Svaté říše římské) došlo ke znovusjednocení bývalé Markománie, později zvané Velká Morava. Karel IV. měl ideu udělat z Prahy hlavní město říše a přesídlit sem z Říma papežský stolec. Po jeho smrti se stává českým králem jeho syn Václav. Králem uherským druhý jeho syn Zikmund (též císař Svaté říše římské).

To však bylo již v době, kdy byla katolická církev rozložena natolik, že ani nevěděla, kterému ze tří papežů by se měla klanět. Díky husitství jsme se jako první odtrhli od Říma. Byli jsme tak prvními protestanty. Zde opět došlo ke změně ve vykládání naší historie. Zikmunda jsme jako českého krále nikdy nepřijali. Krátce na to vládli čeští stavové v čele českým šlechticem Jiřím z Poděbrad.

Za vlády litevského rodu Jagellonců a později Habsburků původem ze Švýcarska bylo původní markomanské území opět sjednoceno. V Čechách trvaly náboženské svobody a v době vlády Rudolfa II. se stává Praha světovou metropolí svobody, umění a vědy. Rozhodující slovo měli nadále čeští stavové (čeští pánové a zemani, potomci husitských vítězů nad katolíky), kteří měli právo českého krále jmenovat, ale i odvolávat.

Krátce na to, po dalším odklonu zejména severozápadu Evropy od římskokatolické církve, dochází k rozhodujícímu konfliktu mezi novým svobodným protestantským uskupením a katolickým Římem. Jednou z počátečních bitev 30 leté války je bitva na Bílé hoře. Zde přicházejí české země o výraznou část české, v té době nekatolické šlechty, ale i o řadu učenců. Nejznámější osobnosti té doby jsou Jan Ámos Komenský a Ján Jesenský. Výrazný podíl na porážce má španělská větev Habsburků, která byla výrazně katolická. Právě její prostředky uloupené v Jižní Americe hrály rozhodující roli v porážce českých stavů.

Protestantská šlechta je nahrazena katolickou. Ta je převážně z německy mluvících rodů, jakož i císařský rod Habsburků. Též nově dosazení katoličtí kněží pocházejí nejvíce z německy mluvících částí rakouského mocnářství. Rekatolizace našeho území má za následek další změnu výkladu

českých dějin. Část starousedlíků přechází z praktických důvodů na německý jazyk. Napětí mezi donedávna nekatolickým obyvatelstvem a katolickou vládnoucí třídou se částečně transformuje i na napětí jazykové, a to i v rámci prostých obyvatel navzájem, byť starousedlíků.

K dalšímu zlomu výkladu dějin začíná docházet po napoleonských válkách. Společenský řád se sice vrátil do původní feudální podoby, ale myšlenky francouzské revoluce již zapustily kořeny v celé Evropě. Zejména občanská rovnost, omezení panovníka ústavou a odstranění privilegií šlechty, právní ochrana občanů a účast na politickém životě. V té době díky průmyslové revoluci bohatne měšťanstvo. Odtud vycházejí po celé Evropě intelektuálové, kteří začínají Napoleonem zapuštěné idey specificky rozvíjet. V Čechách a na Moravě jsou transformovány i do vymezování se vůči německy mluvícím spoluobčanům. Pojem „národ“ je postupně přetavován ze zemské a kulturní (náboženské) příslušnosti na příslušnost dle dorozumívacího jazyka.

Po první světové válce dochází v Čechách na Moravě a na Slovensku k uplatňování pojmu „národ“ takřka výhradně dle jazykové příslušnosti (tzv. národ československý). Občané nečesky (neslovensky) mluvící, byť starousedlíci, jsou považováni těmi česky (slovensky) mluvícími za Němce (Maďary). Je vyvíjen tlak na odnaučení se němčiny a maďarštiny. Například za rakouského mocnářství bylo povinností soudů vést procesy, ale i spisy, v mateřštině účastníků. Za první republiky již pouze česky nebo slovensky. Výklad české historie se opět mění. Rozkol vrcholí v předvečer 2. světové války stejným jazykovým tlakem ze strany hitlerovského Německa. Německy mluvící obyvatelé, do té doby považující se za Böhme (Čechy) nebo Österreicher (Rakušáky), se nyní již vskutku prohlašují za Němce, byť s Němci (zejména Sasy, Branibory a Prusy) historicky neměli přes tisíc let nic společného (kromě integrace v rámci Svaté říše římské). Zejména v barvách Rakouského císařství s nimi jako příslušníci Českého království naopak spíše válčili, nežli spolupracovali.

V období 2. světové války byl tlak opačný. Změnit neněmecky mluvící obyvatele na Němce (tzv. Čechy germanizovat). Vzájemný jazykový konflikt mezi původními obyvateli Čech vrcholí natolik, že poválečný odsun všech, kteří se před cca deseti lety prohlásili za Němce, byl v té době jediným možným řešením. Bohužel takto přichází české a moravské země stejně jako po Bílé hoře o výraznou část vzdělaného a pracovitého obyvatelstva.

S nástupem komunismu se výklad dějin mění opět. Jana Hus a Jan Žižka jsou najednou předvojem dělnické třídy. Co se takzvaného odvěkého boje s nepřátelskými Němci týče, pokračují komunisté v duchu obrozenecké a prvorepublikové ideologie. Je podporována idea velké slovanské rodiny pod záštitou Sovětského svazu. Toto je obzvláště směšné v případě Polska (Polsko-litevské unie), které historicky v barvách katolíků prakticky celý středověk na pravoslavné Rusko útočilo. Habsburský rod a dějiny, jak předbělohorské (v době jeho panování), tak i pobělohorské, jsou zamlžovány a transformovány z náboženského konfliktu na konflikt německo - český. Stejně tak Češi jsou vykreslováni v duchu Jirásky jako holubičí národ, který někdy v době před Sámovou říší dorazil z východu na horu Říp, kde zabydled nikým neobývanou prázdnou krajinu, do níž se jim neustále vloupali rozpínají Němci.

Po roce 1989 se opět karta obrací. Úspěchy husitů jsou degradovány na rozvrat země zdivočelými loupežníky. Jsou podsouvány teze o hodném císaři Zikmundovi, který chtěl pouze pořádek a kterému byla upírána česká koruna. Jiří z Poděbrad jako by ani neexistoval. Pobělohorská doba je naopak označována jako zavedení barokního ráje na zemi. Nadto jsou rozvíjeny teze, že 2. světovou válku rozpoutalo společně Německo s Ruskem. Stejně jako za komunistů, kdy dle nich v principu celé naše území osvobodil výhradně Sovětský svaz, tak nyní, jakoby nás osvobodily jediné USA a Velká Británie. Naši hrdinové bojující v rámci britského letectva, kteří byli komunisty z historie vymazáváni, jsou nyní zcela po právu hrdiny, ale ti, kteří přišli s vojsky Sovětského svazu přes Dukelský průsmyk, jsou zamlčovani. Armádní generál Ludvík Svoboda, pozdější československý prezident, který jim velel, je pomalu považován za zločince a zrádného napomahače nových okupantů

z Ruska.

Začínají se ozývat vyhnání německy mluvící původně Češi, kteří se v předvečer války prohlásili za Němce. Pokud bychom se jim měli omlouvat, tak nikoli za odsun, o kterém nakonec rozhodly vítězné mocnosti (v případě Polska podstatně výrazněji), ale za naše obrozence, kteří byť v dobré víře, pečlivě opatrovali klíček jazykového sváru, kdy jim to „němectví“ podsouvali již takřka 100 let před odsunem. Semínko bylo však zaseto při rekatolizaci.

Naopak ti vyhnání by si měli sypat popel na hlavu za německé šovinisty, kterým již krátce po vyhlášení samostatného Československa uvěřili a v oblastech okolo Liberecka a Chomutovska začali formovat odtržené německé enklávy, které musela potlačit armáda. Následně se za Němce sami prohlásili a českého občanství takto zřekli.

Nejnovější genetické výzkumy však docházejí ke zcela jiným závěrům nežli vykladači našich dějin, a to ať to bylo v jakémkoli historickém období. Výzkumy ukazují na skutečnost, že většinové obyvatelstvo naší kotliny je geneticky konzistentní již nejméně 4000 let a zároveň od obyvatel sousedních území odlišné. Tedy nejsme ani Germáni ani Slované, ale starousedlíci kotliny Českomoravské.

Vládnoucí rody se u nás střídaly od nepaměti. Původní markomanské a bójské byly smeteny Huny. Následně naše území ovládly kmeny slovanské. Těm ale vládl nejprve Frank – pak ale není jisté, zdali šlo ve skutečnosti o Germána, Gala nebo Italika, který první část života pobýval na severozápadě dnešní Francie, respektive v Holandsku. Následují slovanské dynastie Velké Moravy. Ve středověku, po domestikovaných slovanských Přemyslovcích, u nás vládli Lucemburkové. Po husitských válkách, kde byl nejvýraznější osobností Jan Žižka, vládla domácí šlechta s Jiřím z Poděbrad v čele. Dále rody původem z Litvy, poté ze Švýcarska. Za první republiky jsme byli pod patronací Francie, následně pod Německem, poté pod Sovětským svazem (Ruskem). Krátce po roce 1989 se staly naším nejbližším „přítelem“ Spojené státy americké.

Většinové obyvatelstvo našeho území je dle genetických důkazů však i po tisíciletích stále to původní. Specifický genetický kód typický pro obyvatele Českomoravské kotliny, který je od okolních území odlišný, jsme si zachovali po tisíciletí. Naše pramáti, zdá se, byla opravdu ta věstonická Venuše a **od té doby jsme se z naší krásné země nikým vyhnat nenechali, vždy ji ubránili. Na to budme hrdí!** A to ať jsme měli panovníky jakékoli a ať jsme mluvili řečí kteréhokoli aktuálně vládnoucího rodu (přátelského „velkého bratra“).

Například nyní se veškerá mládež učí pro změnu anglicky. Je již běžné, že mladí Poláci se snaží touto řečí dorozumět s Čechy – byť donedávna postačovalo, aby každý mluvil ve své mateřtině. Stačilo mluvit jen trochu pomaleji, případně použít některá ve vlastním jazyce méně používaná synonyma. Nedávno se se mnou dokonce snažil anglicky dorozumět nějaký mladý Slovák, že mi jako česky nerozuměl. Myslím, že u nás již existují rodiny (spíše smíšené), kde se doma používá více angličtina než-li čeština. Budou i tito Češi za nějaké to století při „druhém národním obrození“ prohlášeni za Anglosasy, kteří zde nemají co pohledávat?

Neměli bychom zrevidovat své chápání pojmu „národ“ dle jazyka na pojem „národ“ starousedlíků kotliny Českomoravské. Nebo chcete-li Markomansko-bójské. Kde je vlastně původ slov Bohemia a Böhmen? Někteří historici se shodují, že slovo „čech“ byl titul, nikoli Čech jakož jméno. Něco jako náčelník – staršina rodu. Rodu, který vskutku nejspíše dorazil na horu Říp a tu bójskou zemi Bóji obývanou opanoval. Rodu, který měl ve svých řadách všemi ctěného předka Přemysla. Moravané jsou Slované nebo Svěbové, další původní příslušníci Markomanské říše, kteří s příchozími severovýchodními kmeny za ty věky splynuly? Ke kolika zkomolením původních názvů za ta století vlastně došlo, když i někteří vídeňští jazykovědci došli k závěru, že název Rakouska „Östereich“

nemá původ v sousloví (v překladu) „Východní říše“ (nebo též Východní marka), ale ve slově Ostríky. Tedy země ostrých kopců. O výkladu a komolení názvů v průběhu dějin hovoří i tvůrci nového německého seriálu o tom, [jak východní Němci objevují své slovanské kořeny](#).

Není příslušník národa (národovec) především ten, který zejména buduje dobré sousedské (starousedlické) vztahy v rámci svého nejbližšího okolí? Vzájemně spolupracuje primárně s rodinami (firmami) v nejbližším sousedství, případně v rámci obce, kraje. Až potom v rámci širšího okolí, se kterým svébytně souzní (tj. v rámci Čech, Moravy a Slezska). Teprve po vyčerpání veškerých možností se ohlíží po zahraničním partnerovi. Podobně jako je běžné nedaleko od našich hranic. Na to téma blíže v článku: „[Jak se stát druhým Švýcarskem](#)„. A když již hledáme blízkého zahraničního partnera, proč by to neměl být bezprostřední soused? Proč bychom se měli lísat k někomu ob-stát jako za první republiky k Francii a Británii, vzdálené Moskvě, nebo ještě vzdálenějším USA? To neznamená, že bychom se od nich neměli ledasčemu přiučít. Pokud je však čemu.

Vnímavý jedinec v aktuální době již jistě mnohokrát zaznamenal, že pokud se někde včera stala nějaká událost a přečetl-li si o ní následující den ve třech ideově antagonistických mediálních zdrojích, musel nabýt dojmu, že se jednalo o tři naprosto jiné události. Položme si tedy otázku: Lze nekriticky věřit dochovaným historickým záznamům z dob dávných o dobách ještě dávnějších? Neúplným nálezům artefaktů, kdy řada jiných byla zcela ztracena, nebo dokonce záměrně zničena? Záznamům, kde výrazně převyšují údaje u kterých není možno rozlišit, co je názor (ne-li přímo výmysl) tehdejšího autora a co objektivní pravda? Záznamům, které jako dnes, sepisoval někdo v něčí prospěch – na zakázku (například životopis panovníka nebo ve prospěch nějakého názorového filozofsky-náboženského proudu)? Záznamům, kde u řady událostí nebyl zájem je jakkoli zmínit, jiné naopak bylo žádoucí patřičně vyzdvihnout a příkrášlit?

Nezbývá tedy, stejně jako nyní o událostech nedávných, uvažovat i o těch historických. To je především v souvislostech. Příčina, důsledek, v čí prospěch a zdali ta „příčina“ nebyla též důsledek nějaké příčiny předchozí. Zdali historický výklad dává nějakou souvislou logiku. Zdali by byl v té době vůbec prakticky uskutečnitelný.

V jiném článku, kde [pan profesor Piřha píše dopis panu Babišovi](#) položil základní axiom pro určení, co je pravda (lépe, jak se k ní stavět), neb pojmy „moje pravda“ – „tvoje pravda“ jsou zhora nesprávné a zavádějící. Můžou být pouze mé názory a tvé názory, které se mohou a nemusí shodovat. A i pokud se názory těch dvou shodují, nemusí s pravdou (tou všeobecně platnou – dalo by se říci „od boha“) mít naprosto nic společného. Pan Piřha napsal: „**Pravda nevzniká dohodou, nediskutuje se o ní ani nehlasuje, ale společně se hledá.**“

Autor: Martin Matouš

Na toto téma čtěte také:

[„Archeolog Beneš: Legenda o praotci Čechovi je mýtus. Naši předci z Východu nepřišli,,](#)

související článek o následcích rekatolizace:

[„To je úroveň! Švejkové, sluhové a kavárénští povaleči...,,](#)

Sputniknews zveřejnil dokreslující informace o nedávném objevu z Masarykovy univerzity:

[„Odkud se vzaly germánské runy u předkřesťanských Slovanů? Archeolog uvedl dvě vysvětlující hypotézy,,](#)

O tom, že moderní věda rozbíjí zavedená dogmata nasvědčuje i tento velice zajímavý dokument:

„Tajemství pyramid: Čistá matematika, fyzika a astronomie. Přepisování dějin nebo boření všeobecně přijatých dogmat? Oteplování dle Gréty nebo pravidelný 12 tisícový cyklus naší planety?“

Zdroj: <https://www.kuryr.in/>